

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7ECdo/265/2013
Identifikačné číslo spisu:	2310223834
Dátum vydania rozhodnutia:	08.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:2310223834.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného CETELEM SLOVENSKO a.s., so sídlom v Bratislave, Panenská 7, proti povinnému Z., bývajúcemu v I. o vymoženie 678,11 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 12 Er 1226/2010, o dovolaní súdnej exekútorky JUDr. Ing. Zuzany Dobrodenkovej, PhD., so sídlom exekútorského úradu v Skalici, Ružová 10, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 29. januára 2013 sp. zn. 24 CoE 159/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie súdnej exekútorky o d m i e t a.

Oprávnenému a povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave (ďalej len ako „odvolací súd“) uznesením z 29. januára 2013 sp. zn. 24 CoE 159/2012 potvrdil uznesenie Okresného súdu Galanta (ďalej len ako „exekučný súd“) z 25. novembra 2011 č.k. 12 Er 1226/2010-25 v jeho odvolaní súdnej exekútorky napadnutej časti o trovách exekúcie. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že súdnej exekútorky patrí z titulu trov exekúcie iba náhrada účelne vynaložených hotových výdavkov v podobe poštovných nákladov. V podrobnostiach poukázal podľa § 219 ods. 2 O.s.p. na odôvodnenie uznesenia exekučného súdu.

Uznesenie odvolacieho súdu súdna exekútorka napadla dovolaním. Prípustnosť dovolania vyvodila z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a odôvodnila ho aj tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Súdom nižších stupňov vytýka, že na vec neaplikovali ustanovenie § 14 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. a že „vôbec nevzhliadli na vykonanie administratívnych úkonov v kancelárii súdneho exekútora“, čím bolo porušené jej právo „na právnu istotu“, na súdnu a inú ochranu, na spravodlivý súdny proces a „pokojné užívanie majetku“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Ako je však výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Súdny exekútor v prejednávanej veci napadol dovolaním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým tento súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie, ktoré sú osobitnou formou trov konania (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. októbra 2010 sp. zn. 6 Cdo 80/2010). Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. vylučuje prípustnosť dovolania, ak ide o uznesenie o trovách konania; prípustnosť dovolania navyše neprichádza do úvahy ani podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

Ak je súdne konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu odvolacieho súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či krajský súd svojím postupom neodňal súdnej exekútorke možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký nesprávny postup súdu priechiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnemu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania.

Podľa obsahu mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľka vyvodzuje vadu spočívajúcu v odňatí jej možnosti konať pred súdom z toho, ako súdy vec posúdili po právnej stránke (vytýka im, že na vec neaplikovali ustanovenie § 14 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. a že „vôbec nevzhladli na vykonanie administratívnych úkonov v kancelárii súdneho exekútora“).

Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, treba uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu (s jeho procesným postupom v konaní) a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom

rozhodnutí. Právnym posúdením vecí súdom, ktoré spočíva v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav, a ktoré je vyjadrené v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi tohto konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003). Právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (pozri napr. R 54/2012). I keby teda tvrdenia exekútorky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného hľadiska neskúmal), ňou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávnym právnym posúdením vecí súd totiž neznemožňuje účastníkovi konania realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 ods. 1 až 3 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdnej exekútorky podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom priznaná, lebo dovolateľka nemala v dovolacom konaní úspech a oprávnený ani povinný nepodali návrh na ich priznanie (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.